

Samuel Fröler

– en av våra mest folkkära skådespelare, fick sitt genombrott 1989 i Lars Molins populära TV-serie *Tre Kärlekar*. Detta följdes av huvudroller i filmer och TV-produktioner som Bille Augusts *Den goda viljan*, Liv Ullmans *Enskilda samtal* (båda med manuskript av Ingmar Bergman), *En doft av paradiset*, *Sommaren*, NRK's TV-serie *Hamsun* och SVT Dramas tittarsuccé *Skärgårdsdoktorn*. Bland hans scenroller märks roller i *Trettondagsafton*, *Gustav III*, *Mor Courage* och *Hustruskolan* på Stockholms Stadsteater samt huvudrollen i *Hamlet* på Riksteatern. I höst är han aktuell i filmen *Livvakterna*.

Helen Jahren

har framträtt över hela världen, spelat in en lång rad skivor och erhållit utmärkelser både i Sverige och utomlands, senast Expressens musikpris 'Spelmannen 2000'. Hennes repertoar omfattar alla

betydande verk från barocken till vår egen tid, och hon har dessutom fått ett femtiotal verk skrivna direkt för sig av samtida tonsättare som t ex Sven-David Sandström. 1998 utnämndes hon till ledamot i Kgl. Musikaliska Akademien.

Love Derwinger

debuterade vid 16 år som solist i Liszts andra pianokonsert, och vid sin diplomkonsert 1989 spelade han Brahms konsert i d-moll med Radiosymfonikerna. Sedan dess har han gjort sig internationellt

känd, inte minst som uttolkare av nutida musik. Han har gjort ett 20-tal kritikerrosade inspelningar på skivmärket BIS, bland annat originalversionen av Griegs pianokonsert och den mycket krävande pianokonserten av Max Reger.

Parlez d'amour

Fransk musik, fransk poesi

Samuel Fröler

recitation

Helen Jahren

oboe

Love Derwinger

piano

Parlez d'amour kan bokas hos:

Helen Jahren, Vänskapsvägen 49, 112 65 Stockholm
tel: 070-624 8054, e-post: helen.jahren@privat.utfors.se

Francis Poulenc: Sonat för oboe och piano

(1899-1963) Élégie

Jules Supervielle: Regndroppen

Scherzo

Robert Desnos: Om du visste

Déploration

Guillaume Apollinaire: Pont Mirabeau

Maurice Ravel: Jeux d'eau för piano solo

(1875-1937)

Yves Martin: Jag älskar regnet

Camille Saint-Saëns: Sonat för oboe och piano

(1835-1921) Andantino

Charles Baudelaire: Hymn

Allegretto

Robert Desnos: Slutdikt

Molto allegro

PAUS

Ephraïm Mikhaël: Leksaksbutiken

Philippe Gaubert: Intermède champêtre för oboe och piano

(1879-1941)

Robert Desnos: Nej kärleken är inte död

Claude Debussy: ur Preludier för piano solo

(1862-1918) Feuilles mortes

Charles Baudelaire: Inbjudan till en resa

La puerta del vino

Benjamin Péret: Var är du

Feu d'artifice för piano solo

Jean Baptiste Molière: Stanzer

Gabriel Fauré: Pièce för oboe och piano

(1845-1924)

Philippe Jaccottet: I gryningen

Maurice Ravel: Pièce en forme de Habanera för oboe och piano

(1875-1937)

Charles Baudelaire, en av de största förebilderna i modern poesi, diktade på sitt musikaliskt/rytmiskt nyskapande språk om den moderna människans förtvivlan över livets obegriplighet och brutalitet och hennes längtan bort till en lyckligare tillvaro. **Guillaume Apollinaire**, mannen som lanserade termen ”surrealism”, stod för en originell, starkt visuell och nyskapande poesi. Han tycktes stå i kontakt med en magisk värld vars meddelanden han transkriberade. **Robert Desnos** hängav sig åt intensivt surrealistiskt experimenterande. Friare än någon annan kunde han släppa fram sitt undermedvetnas flödande bildpoesi och nedteckna den i ett tillstånd av hypnotisk sömn. Det var hos Desnos som surrealisternas ”verbala delirium” nådde sitt maximum. Även **Benjamin Pérets** dikter har denna äktsurrealistiska drömkaraktär – lekfulla, hämningslösa och sprattlande av infall. **Yves Martin** var en flanör ständigt på väg mellan ensamheten i sitt hyresrum och extasen på gator och nattlokaler i Paris. Beträffande dunkelheten, glöden, längtan, nattstämningarna och ensamheten påminner han om Baudelaire. **Jules Supervielle** är den naivaste, mest charmfulle diktaren, utrustad med en österländsk sagoberättares fantasi, då han befolkade kosmos med sina skugglika drömgestalter. Han är den evige förvandlingskonstnären, en fjärrskådare och sömngångare i de vaknas krets.

Det kulturella 1860-tal där **Claude Debussy**, den musikaliska modernismens fader, föddes var ”parnasspoeternas” spelplats. Han fascinerades av dikternas subtila anspelningar på musik, röster och ljud. Debussys musik, som tycks flytande och svävande utan definierad början eller slut, blev så populär att den franska musikvärlden fick ett nytt begrepp: ”debussysmen”. Den tretton år yngre **Maurice Ravel** var en hängiven beundrare, men även Debussy lät sig inspireras av Ravels hyperraffinerade pianomusik. **Francis Poulenc** hade redan före fyllda tjugo gjort sig ett namn som uppkäftig avantgardist. I Paris sögs han in i umgängeskretsarna av epokens ledande poeter, konstnärer och musiker, där Apollinaire blev hans ledstjärna. Poulenc sublimerade medvetet sina egna känslökatastrofer och kärlekssvek till musik.